

GULDET GLIMMAR.

For. fr. sid. 1.

att jag just för några timmar sedan anlänt till staden. En av karlarna började bli bitfoll, den där "gröngöligen" skulle näpas, tyckte han. Det urartade sig hastigt till slagsmål. Själva var jag beredd att ge lymmeln vad han förtjänade, om det skulle behövas så långt. Men situationen blev hastigt förändrad.

"Nu är Långe John på baren", ropades det av många strupar från gatan. Allmän rusning följde. Vardagsman från hotellet satte av i språng mot den långa raden till belagda bänkar. Blott hotelldörren blev kvar. Hans skratrande hjärtligt åt de andra skrämsla och lever.

"Ni vet inte, vem Långe John är", sade han vänligt och skakade hand med mig. "Det är karlen, som kan vända upp och ned på den här staden på några minuter. Långe John är en av de mest mystiska personerna, vi haft i dessa trakter på flera år. Ingen vet var han kommer ifrån, men ungefär varannan månad sätter han hela landet i obehaglig spänning genom att från ödemarken iafinna sig här hos oss, laddad med guldklimpar och guldsand. Gudarna vet, var han hämtat sina rikedomar."

"För två år sedan dök han för första gången upp här hos oss. Vid middags tiden en dag promenerade han uppåt huvudgatan, kommen direkt från de stora ödemarkerna söderut. Samma kväll sprangde han spelbanken på baren. Hansardspel har ju alltid varit omtyckt bland guldrävorna, och insatserna den kvällen voro höga. Men mestspelarna fingo redan första kvällen nog av Långe John. Några falskspelare experierades hastigt genom att Långe John slängde två och två av dem ut genom fönstret. En karl drog revolver men fick en spark, som snarare krossade hans händer. Framlängden, som senare kunnit att kallas "Långe John", tycktes ha guldsand i överflöd. När han ruinerat alla de andra, bjöd han hela sällskapet på en bejundrande fest. Det var "high life" på baren den kvällen."

Efter en tids hejdlöst supande voro Långe Johns tillgångar slut. Han försvann lika plötsligt som han kommit. Ett par månader senare uppenbarade han sig emellertid åter på platsen. Nu medförde han guld för bortåt tjugusen dollars värde. Denne gång bjöd Långe John hela staden på fest. Kvinornas och barnens förskogar med mat och läskedrycker, och männen flagg whisky och vin tunnvis. Samballets alla medborgare befunno sig i festens i dagarna tre. När allt var över skänkte Långe John för tretusen dollars guldsand att användas till i sjukhus här i staden. Det blev den första och enda inrättningen av det slaget i dessa trakter."

På samma sätt har Långe John gång på gång kommit till staden medförande stora mängder guld. Men han har också regelbundet försvunnit, så snart hans förord av den dyrbara metallen tagit slut. Vid flera tillfällen ha karlarna från staden i hemlighet förföljt honom upp bland bergen för att söka finna ut, var han hade sitt guld förvarat. Men Långe John alltid varit dem för slug. Efter ett eller ett par dygn förlopp har han liksom uppslukats av jorden, försvunnit bland skogarna och klipporna rätt framför näsan på förfoljarna. Många av de män, vilka följt efter honom, ha aldrig återvänt. Det glunkas om att Långe Johns kulor gjort ett hastigt slut på de allit förnägra snyttarna, ty han är en mästare i att hantera sina revolver. Men ingen kan bevisa, och Långe John är och förblir en mystisk figur."

"Och idag", slutade hotelldörren, "har Långe John återigen kommit hit. Men nu tycks han

inte ha så mycket guldsand kvar, ty enligt rapporter från grannstaden har han redan förstört det mesta av sin laddning den här gången. Om några dagar beger han sig väl ända ut för att försöka med sig en ny förmögenhet guldsand. Gå ner till baren och deltag i festen. Långe John är frikostig, när han är på det humöret."

Naturligtvis tackade jag min nyförvarade vän för upplysningarna och begav mig ner till samlingsplatsen. Där var festen redan i full gång. Hundratals människor hade samlats i och utanför barer och stölslätt, så att det var omöjligt att vandra fram o, tillbaka. Till de gräsliga tonerna från ett gammalt dragspel i salens mitt stod ett man, som var föremål för alla blickar. Det var Långe John. Han höjde just sitt glas och gjorde sig beredd att tala. I samma ögonblick jag fick syn på karlen, studsade jag. Det kunde inte hjälpas, att jag stirrade som en fåne på honom. Ty jag hade i Långe John, den märkliga, mystiske mannen som hämtade sina sagolika rikedomar ur ödemarken, igen känt ingen mer eller mindre än den egendomliga guldrävaren från bergen! Blott några få veckor tidigare hade jag ju med egen ögon sett honom från min lägerplats under träden, då jag bevandrade mig på väg genom de vilda skogsmarkerna till Okanagansjön.

"Hör på, vänner", röt Långe John med stentorsstämma. "I afton skola vi ha roligt. Mitt guld är snart slut för den här gången, men det räcker ändå till en god fest. Sedan skall jag hämta mera guld. Mina rikedomar äro inte slut ända. Däremot börjar det snart att bli på upphällningen med mina krafter. Jar är en gammal man nu, förstår ni. Över de sjuttio. Men ännu kan jag slå vem helst av er på krafter, om det behövs. Jag skall emellertid ge er ett gott erbjudande."

"Vid ett tillfälle, som ingen annan än jag själv vet, kommer jag att försvinna. Jag börjar då min vandring efter bästa guldsändning. Jag vill utmana, vem som helst av er — guldrävare, jägare och cowboys — att då försöka taga reda på, vart jag beger mig. Den som lyckas, blir ägare till min förmögenhet. Ty på en plats långt ute i vildmarken ligger mitt guld förord, som jag samlat genom flera års tråget arbete i en av de rikaste gulddalarna i British Columbia. En mindre penningssumma tillräcklig för min återstående livstid har jag insatt på bank. Själva får jag snart ingen användning för mera guld. Jag känner, att slutet snart är inne, och ditt jag då kommer, behövs det intet guld. Men guld för en milionsdollar väntar ute i ödemarken på förste rättsinnige upphittare. Sitt i gång! Men först skola vi ha roligt av hjärtans lust. Vaktmästare, fyll på plasen!"

När Långe John slutat sitt tal, tomde han glaset i botten. Man kunde se på honom, att ansträngningen varit stor. Det var nog rätt som Långe John själv sagt, att han började bli gammal.

Jag hade nu en obehaglig känsla av att vara observerad. Hastigt vände jag mig om och såg en man, som ivrigt fixerade mig. Det var samma karl, som nyss på hotellet hade brusat upp och kallat mig för "gröngöligen". Intet tvivel, han måste ha lagt märke till mitt påfallande intresse för Långe John. Kanske hade han till och med sett, när jag nästa förskräckt stundat till vid första åsynen av den gamle guldrävaren. Det där var ju inte särdeles behagligt.

Tusen frågor korsade sig nu i min hjärna. Jag fick nyvaknat intresse för äventyrslivet. Jag påminde mig detaljerna av mitt sammanträffande med Långe John ut i ödemarken, där jag utan att själv observeras hade sett honom. Pang — — — Ännu ett skott smällde. Långe John gav upp ett

hemskt skrik och förde handen till hjärtat. Han var sårad men stod ännu upprätt. Med pistolen riktad mot den andre mannen hoppade han ned i hålet till grottan. Nu fick han syn på mig och syntes för ett ögonblick tveka. Men efter några sekunder slängde han revolvern till mig och ropade: "Skjut den hunden. Han måste dö. Han stal en gång min flicka."

Det gällde att handla snabbt. Karlens dörborta, som ännu ej träffats av Långe Johns kulor, skötade på mig med sitt vapen. Utan tvekan fyrade jag av ett skott mot angräparen, som störtade till marken dödligt sårad i pannan. Några rosslingar, och karlarna hade slutat att leva. Hans följeslagare hade också segnat ned och drog nu sitt sista andrag.

"Bra skjutet", viskade Långe John till mig. Han var matt av blodförlusten. "Jag lovade visserligen vem som helst att få mitt guld, om de kunde följa mig ut i ödemarken. Men de ha inte gatt efter mig, utan det är dina steg av dem har berövat mig min fastighet. Men sedan forsköt. Den gången svor jag på att morla honom. Nu är han död. Tack kamrat!"

Långe John hade hittills talat engelska. Men mina kunskaper i detta språk voro ännu ganska ofullständiga, och han höörde på mina dialekt att jag var en främling. Plötsligt stirrade han på mig och frågade liksom oroligt på svenska: "Människa, är du svensk?"

Jag bejakade frågan. Långe John reste sig upp, tog ett steg i riktning mot mig och omfamnade mig. "Gud välsigne denna dag", sade han, "då jag träffat en landsman."

Min förvåning över att Långe John visade sig vara svensk, var oerhörd. Jag hade aldrig kunnat tänka mig, att denne man vilken i årtal som guldrävare försatt hela landet nästan i upprorststånd och för sina lyckliga guldfynd var hart var avprövad av befolkningen, skulle vara svensk. Ett underligt öde.

"Sätt dig ned", sade Långe John. "Jag är sårad av den där lymmelna kula och har inte lång tid kvar att leva. Vet du förresten, vilken dag den är just nu? Den saken har jag mycket väl reda på. Det är ju jul — julfest, Kristi födelses högtid! Ljusets dag! Och på denna märkliga dag sammanträffa vi båda landsmän långt här ute i vildmarken. Vår ära grannar äro klipporna, träden och stjärnorna. De ha varit mina vänner i många, många år. Bered dig till högtid, min vän!"

Långe John hade talat hastigt, och såret efter skottet förorsakade honom tydligen all större obehag. Jag omtalade för honom, hur jag några veckor förut hade sett honom från min lägerplats i närheten, och Långe John började sakta sitt huvud. "Det var en ödet's nyck", sade han, "att vi skulle träffas här på julfest. Du blir arvtagare till mitt guld. Sköt dig väl, och du behöver ej bekymra dig för framtiden."

"Jag skall berättas för dig min historia", sade Långe John efter en stund, sedan vi imundighet en hastig mättid. "Jag har ej alltid varit den eremit, som jag på senare är blivit. En gång för många år sedan kom jag hit ut till Amerika. Jag arbetade hårt och kunde väl förtjäna mitt uppehälle. En vacker dag mötte jag en flicka, det var den skönaste uppenbarelse världen skadat. Vi förlovade oss och stodo i begrepp att snart förena våra öden. Vi skulle köpa en liten farm och besätta oss där. Men just i de dagarna nådde oss rykten om sagolika guldfynd i norr, naturligtvis ville jag gärna resa dit upp. Men min omtanke för flickan förändrade mig att stanna, tills hon slutligen själv bad mig att begiva mig åstad. Ett guldfynd kunde betydta bådas vår lycka, sade hon. Jag reste."

Under de två åren uppe i vildmarkerna norrut tänkte jag inte på någonting annat än flickan. Men det blev dåligt med guldfynden, ty det hela visade sig vara mest bluff. Hundratals människor omkommo i svält och köld där uppe, ehuru jag lyckades klara mig. När jag återkom till hemmet, var jag fattigare än förut. Fasnansfulla nyheter nådde mig där. En man, som blivit förälskad i min flicka, hade inbillat henne att jag dött där uppe i vildmarken. Hon var förtvivlad. Slutligen hade hon dock gift sig med honom men blott för att några månader senare bli kastad på jorden. Detta blev för mycket, och flickan tog sitt eget liv. Skurken är den man, som nu ligger död utanför vår grotta. Då sköt honom

med ett mästare skott. Han har tagit uppdrag min hemlighet. Ingen har tagit hämd på människorna, som jag gjort."

"Nu är allt snart slut. Jag såg dig nere på baren, och du hörde mina ord. Jag har länge känt, att slutet var nära, och skottsåret på skyndar nu dödens ankomst. Jag ville skänka mitt guld åt den, som kunde avslöja gömstället. Genom en tillfällighet har det lyckats."

"Det är jul, min sista julfest. Nattns mörker-läger sig över jorden, och när solen nästa gång stiger upp till en ny dag, är jag icke mera till. Jag ser ljuset över krubban i Bethlehem. Det betyder ljus över världen. Många andra människors skola bli till och förintas. Kretsningen skall fortvara. Jag dör lycklig. Frid på jorden!"

Den gamle hade talat länge. Krafterna voro slut. Några ögonblick senare hade han trätt över tröskeln till evigheten. En svensk levdanslopp i Amerikas vildmarker var fullbordad."

Anders Jönsson hade slutat sina långa sannsaga. I kretsen av släkt och vänner hade han förtälat sitt livsöde. Långe Johns rikedomar blevo hans egendom, och han hade levat lycklig och glad under sitt återstående liv. Men han hade haft mera tur i sin kärlek, än som blivit hans välgörare förunnat. Men samtidigt hatade jag människorna. Jag hänade de stäckars arma kräken genom att gå på gång försvinna till bergen och komma åter med nya skatter av guld. De förföljde mig för att söka finna mitt hemliga gömställe. Men förgäves. Jag känner dessa vilda berg och skogar lika väl som min egen flicka och har många grottor att försvinna i. Jag har hänskrattat åt deras vilda försök

Mannen och ormen.

For. fr. sid. 1.

Sittande till hälften upp stirrade Seaburg spänt in i mörkret under sängen, där ljuspunkterna glänste med, sasom det föreföll honom, en ökad eld. Hans upmärksamhet var nu fullt väckt; hans blick, ivrigt och tvingande uppdagade, nästan mitt under sängstället, ringarna hos en stor orm — ljuspunkterna voro dess ögon.

Dess förfärliga huvud, som stack platt fram från den innersta spiralen och vilade på den yttersta, var riktat rakt mot honom. Ögonen voro ej längre blotta ljuspunkter; de blickade in i hans ögon med en menande, illvillig betydelse.

En orm i en modern bostads-lägenhet inne i en stad är väl något ganska enastående, men dr Dawson var en bekant zoolog, som specialiserat sig på studiet av reptiler. Seaburg visste det förstås och visste även, att hans värd hade i en vrå på sin rymliga tom uppfört i en vråstac, iguaPpek m uppfört något som han kallade en ormgård och där övervakningen ej var strängare, än att det redan förut hönt, att en reptil listat sig ut och lyckats taga sig in i huset.

Om man undantager en lätt förklarlig överraskning och en rykning av ren väjelse, kände sig Seaburg ej vidare berörd. Hans första tanke var att ringa på en tjänare, men fastän han hade den elektriska knappen nästan inom räckhåll, kom han sig ej för att trycka på den. Det vore, menade han att förråda en fruktan, som han ej erfor. Situationen föreföll honom mera orimlig än farlig.

Ormen var av en art, som Seaburg ej kände till. Dess längd kunde han endast gissa; kroppen tycktes honom vid dess största synliga del vara ungefär så tjock som hans underarm. På vad sätt var reptilen farlig, om den nu var det? Var den giftig? Var den en constrictor? Seaburgs känedom om naturens krålande fägor var ej tillräckligt att sätta honom i stånd att avgöra det.

Seaburg reste sig upp i akt och mening att rygga tytt och så o-bemärkt som möjligt bort från orden, ty det hela visade sig vara mest bluff. Hundratals människor omkommo i svält och köld där uppe, ehuru jag lyckades klara mig. När jag återkom till hemmet, var jag fattigare än förut. Fasnansfulla nyheter nådde mig där. En man, som blivit förälskad i min flicka, hade inbillat henne att jag dött där uppe i vildmarken. Hon var förtvivlad. Slutligen hade hon dock gift sig med honom men blott för att några månader senare bli kastad på jorden. Detta blev för mycket, och flickan tog sitt eget liv. Skurken är den man, som nu ligger död utanför vår grotta. Då sköt honom

bröstat. Han hade fallit till golvet.

"För ett ögonblick var han förvirrad och bedövd och låg med slutna ögon och ansiktet mot golvet. Inom ett par minuter återhämtade han sig och fann då, att hans fall genom att draga upp hans ögon hade brutit den förtrollning, som hållit honom fången. Han kände att han nu, om han blott hölle sin blick bortvänd, skulle vara i stånd att retirera."

Men tanken på ormen endast några fot från hans huvud, och kanske redan i begrepp att kasta sig över honom, var allt för hälskigt. Han lyfte på huvudet, stirrade åter in i dessa ögon och var på nytt fången."

Nu följde en fruktansvärd scen. Liggande rakt på golvet inom två fot från sin fiende, lyfte sig mannen på armbågarna, med huvudet tillbakakastat och benen utsträckta i deras fulla längd. Och i denna ställning följade han förflytta sig fram mot den alltjämt stillaliggande ormen."

Dr. Dawson och hans hustru sutto i salongen. Den framstående vetenskapsmannen var på ett ovanligt gott humör.

— Jag har nyligen lyckats bya mig till ett präktigt exemplar av Ophiogagus, yttrade han.

— Och vad kan det väl vara, frågade hans mindre lärda hälft.

— Du min skapare, vilken oerhörd okunnighet! Kära du, en man, som efter ätkenskapet upp täcker, att hans hustru är så okunnig, är berättigad till skillemassa. Ophiogagus är en orm, som äter andra ormar.

— Då hoppas jag, att den åter alla dina, genmilde hon livligt. Men hur kommer den över de andra ormar? Genom att tjusa dem, förmodar jag?

— Det är just likt dig, Dora, sade doktorn med låtsad retlighet. Du vet, hur det irriterar mig höra någon anspelning på denna vulgar vidskeplighet om ormens tjusningskraft.

Samtalet avbröts av ett väldigt skrik, som klapp genom det tryt huset likt roten från en demon som töt i sin grav. Om och om igen ljud det med förfärlig tydlighet.

Nästan innan ekot från det sistade dött fört, var doktorn ute ur rummet och sprang upp för trappan med två steg i taget.

I korridoren träffade han framför Seaburgs sänkamrare ett par tjänare, som hade kommit till från vindsvåningen. Tillsammans rusade de till dörran utan att knacka. Den var oläst. Seaburg låg, med ansiktet mot golvet, död. Hans huvud och armar delades delvis av sänglistan. De drogs fram kroppen och vände den på ryggen. Ansiktet var hemskt att skåda, ögonen vidöppna och strirrande.

— Död av slag, sade dr. Dawson, i det han knöbde och lade sin hand på hjärtat. Medan han befann sig i den ställningen, kom han att titta under sängen.

— Milde himmel, utbrast han, hur har den där tingesten kommit in hit?

Han trevade under sängen, drog fram ormen och kastade den, alltjämt ringlad, tvärs över golvet. Det var en uppstoppad orm. Dess ögon voro två skoknappar.

— Han hade fallit till golvet.

— För ett ögonblick var han förvirrad och bedövd och låg med slutna ögon och ansiktet mot golvet. Inom ett par minuter återhämtade han sig och fann då, att hans fall genom att draga upp hans ögon hade brutit den förtrollning, som hållit honom fången. Han kände att han nu, om han blott hölle sin blick bortvänd, skulle vara i stånd att retirera."

Men tanken på ormen endast några fot från hans huvud, och kanske redan i begrepp att kasta sig över honom, var allt för hälskigt. Han lyfte på huvudet, stirrade åter in i dessa ögon och var på nytt fången."

Nu följde en fruktansvärd scen. Liggande rakt på golvet inom två fot från sin fiende, lyfte sig mannen på armbågarna, med huvudet tillbakakastat och benen utsträckta i deras fulla längd. Och i denna ställning följade han förflytta sig fram mot den alltjämt stillaliggande ormen."

Dr. Dawson och hans hustru sutto i salongen. Den framstående vetenskapsmannen var på ett ovanligt gott humör.

— Jag har nyligen lyckats bya mig till ett präktigt exemplar av Ophiogagus, yttrade han.

— Och vad kan det väl vara, frågade hans mindre lärda hälft.

— Du min skapare, vilken oerhörd okunnighet! Kära du, en man, som efter ätkenskapet upp täcker, att hans hustru är så okunnig, är berättigad till skillemassa. Ophiogagus är en orm, som äter andra ormar.

— Då hoppas jag, att den åter alla dina, genmilde hon livligt. Men hur kommer den över de andra ormar? Genom att tjusa dem, förmodar jag?

— Det är just likt dig, Dora, sade doktorn med låtsad retlighet. Du vet, hur det irriterar mig höra någon anspelning på denna vulgar vidskeplighet om ormens tjusningskraft.

Samtalet avbröts av ett väldigt skrik, som klapp genom det tryt huset likt roten från en demon som töt i sin grav. Om och om igen ljud det med förfärlig tydlighet.

Nästan innan ekot från det sistade dött fört, var doktorn ute ur rummet och sprang upp för trappan med två steg i taget.

I korridoren träffade han framför Seaburgs sänkamrare ett par tjänare, som hade kommit till från vindsvåningen. Tillsammans rusade de till dörran utan att knacka. Den var oläst. Seaburg låg, med ansiktet mot golvet, död. Hans huvud och armar delades delvis av sänglistan. De drogs fram kroppen och vände den på ryggen. Ansiktet var hemskt att skåda, ögonen vidöppna och strirrande.

— Död av slag, sade dr. Dawson, i det han knöbde och lade sin hand på hjärtat. Medan han befann sig i den ställningen, kom han att titta under sängen.

— Milde himmel, utbrast han, hur har den där tingesten kommit in hit?

Han trevade under sängen, drog fram ormen och kastade den, alltjämt ringlad, tvärs över golvet. Det var en uppstoppad orm. Dess ögon voro två skoknappar.

"MAMMA HAR BRÖLLOP VAR ENDA DAG".

Från läsekretsen har följande lilla barnhistoria med god poäng kommit S. D. S. tillhanda: "Putte hade sista tiden mycket hört talas om bröllop, som mamma och pappa varit på — så en dag frågade han: — Mamma, vad är bröllop? — Jo, sade mamma, det är tårar och choklad och mycket kakor och annat gott. — Så fick pappa resa på ett förordnande och mamma passade på att bjuda alla tanter på kaffe — och för att kunna bjuda alla bekanta — delades "repen" upp på tre dagar. Putte var förtvivlad. Mamma hade aldrig tid med honom.

— Men mamma kan väl ändå ge Putte 10 öre? — Ja, men vad skall du ha slangen till? — Ett frimärke. — Ja, här har du 10 öre, var nu riktigt snäll så får mamma snart tid med dig."

Efter två dagar kom ett brev till mamma från pappa. Däruti stod endast: "Vad menas?" Det innehöll också ett litet brev från Putte till pappa som lød: "Kära pappa! Kom hem så fort du näsin kan för mamma har bröllopp var enda dag."

MACDONALD'S
Fine Cut
Den bästa tobaken för dem som gör sina egna cigarettor.

Med varje paket
ZIG-ZAG
cigarett-papper gratis.

SPAR DE INNELIGGANDE KORTEN.